

Πορτρέτα αναρχικών και εκδόσεων

- Ο Μεξικάνος αναρχικός Anselmo Lorenzo Figueroa, γεννήθηκε στις 21 Απρίλη 1861. Στο Λος Άντζελες ήταν υπεύθυνος του αναρχικού δεκαπενθήμερου περιοδικού "Regeneración" ("Αναγέννηση"), μέσω του οποίου συνεργάστηκε με τους Ricardo και Enrique Flores Magón, καθώς και τους Lázaro Gutiérrez de Lara και Antonio Villareal, οι οποίοι είχαν τότε απελευθερωθεί από τις φυλακές. Ο Figueroa συνελήφθη και κάθισε στις βορειοαμερικάνικες φυλακές από τον Γενάρη του 1911 μέχρι τον Ιούνη του 1914, συγκεκριμένα στις φυλακές στο νησί MacNeil. Πέθανε στις 14 Ιούνη 1915 στο Palomas της Yuma της Αριζόνα, από τις κακουχίες και την επιδείνωση της υγείας του εξαιτίας της καταναγκαστικής εργασίας στη φυλακή.

*Από τον Walter Ranieri στο Facebook.

- Στις 5 Μάη 1934 εμφανίστηκε το πρώτο τεύχος του αναρχικού περιοδικού "Tiempos Nuevos" ("Νέοι Καιροί") στη Βαρκελώνη. Χαρακτηριζόταν ως Επιθεώρηση Κοινωνιολογίας, Τέχνης και Οικονομίας. Ιδρυτής και διευθυντής ήταν ο αναρχικός Diego Abad de Sandillan, ο οποίος ήταν συγγραφέας και εκδότης. Από τον Μάη του 1935 το περιοδικό έγινε μηνιαίο και το 1936, τύπωνε 17.000 αντίτυπα με διεθνή κυκλοφορία. Αρκετά άρθρα που δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό περιλαμβάνονται στο βιβλίο με τίτλο "El body de la revolución", που κυκλοφόρησε το 1936.

- Στις 5 Μάη 1903, γεννήθηκε στο Morbihan, στη Γαλλία, ο αναρχικός και αντιμιλιταριστής Pierre Odéon, γνωστός ως Pierre Perrin. Το 1921, ως ένα από τα πιο ενεργά στελέχη της ελευθεριακής νεολαίας, συνελήφθη και καταδικάστηκε σε έξι μήνες φυλάκιση για ανυπακοή και εξέγερση ως μέρος των τότε αντιπολεμικών δραστηριοτήτων του αναρχικού κινήματος. Αγωνιστής της Αναρχικής Ένωσης το 1926 και της αναρχοκομμουνιστικής Ένωσης Αναρχικών το 1928. Το 1929 αρνήθηκε να καταταγεί στον στρατό και καταδικάστηκε σε ένα χρόνο φυλάκιση. Συνεργάστηκε με το αναρχικό περιοδικό "Le Libertaire" ("Ο Ελευθεριακός"), ενώ το 1934 κυκλοφόρησε το περιοδικό "Le Tocsin". Με τις απαρχές του εμφυλίου πολέμου στην Ισπανία, πήγε αρκετές φορές στην Ιβηρική χερσόνησο ως αντιπρόσωπος της Επιτροπής "Ελεύθερη Ισπανία", οδηγώντας φορτηγά αυτοκίνητα με διάφορες προμήθειες και όπλα. Στην Ισπανία συμμετείχε στη φάλαγγα "Sébastien Faure", την οποία αποτελούσαν Γάλλοι και Ιταλοί αναρχικοί. Το 1938 οργάνωσε την Αποικία "Solidarios-

Durruti" στη Ilançà της Καταλωνίας. Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής εξορίστηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Μπούχενβαντ από όπου απελευθερώθηκε το 1945.

- Alejandro Finisterre, Ισπανός αναρχικός, εφευρέτης του επιτραπέζιου ποδοσφαίρου. Στις 6 Μαΐου 1919, γεννήθηκε ο Alejandro Finisterre, Ισπανός αναρχικός ποιητής και εφευρέτης του επιτραπέζιου ποδοσφαίρου ή "foosball" (στα ελληνικά κοινώς ποδοσφαιράκι). Ο πολιτικός ιδεαλισμός του φάνηκε να πραγματοποιείται με το ξέσπασμα της Ισπανικής Επανάστασης το 1936. Ωστόσο, το σπίτι του βομβαρδίστηκε από εθνικιστικές δυνάμεις και τραυματίστηκε σοβαρά. Βλέποντας πολλά παιδιά να υποφέρουν που δεν μπορούσαν να παίξουν ποδόσφαιρο με τους φίλους τους, εφεύρε το σύγχρονο επιτραπέζιο ποδόσφαιρο. Μετά τον πόλεμο, έπρεπε να εγκαταλείψει το καθεστώς του Φράνκο και να εγκατασταθεί στη Γαλλία, ενώ φυλακίστηκε για τέσσερα χρόνια στο Μαρόκο πριν κατευθυνθεί προς την αμερικανική ήπειρο. Περισσότερες πληροφορίες εδώ: <https://libcom.org/history/finisterre-alejandro-1919-2007> Πηγή: Working Class History (περισσότερα στο instagram: <https://www.instagram.com/workingclasshistory/>)

- Στις 8 Μαΐου 1898, γεννήθηκε στο Μιλάνο ο Ugo Fedeli. Σε ηλικία 15 ετών εργαζόταν ως εργάτης και ταυτόχρονα παρακολουθούσε μαθήματα σε νυχτερινό σχολείο. Λίγο αργότερα, είχε την πρώτη του σύλληψη, η οποία τον οδήγησε κατευθείαν στο τότε αναρχικό κίνημα και όχι σε κάποιο πολιτικό κόμμα. Άρχισε να συνεργάζεται με περιοδικά της εποχής εκείνης, και όταν κλήθηκε να καταταγεί στο στρατό, το 1917, κατέφυγε στη Ζυρίχη. Το επόμενο έτος απελάθηκε από την Ελβετία και έπρεπε να υπηρετήσει στην Ιταλία 9 μήνες φυλάκισης για λιποταξία. Στο Μιλάνο μετέπειτα είχε μια δραστηριότητα στην αναρχική δημοσιογραφία. Καταδικάστηκε ερήμην σε 7 χρόνια και 6 μήνες φυλάκιση για το βομβισμό του Θεάτρου Diana. Κατέφυγε στη Μόσχα και το 1922, αντιπροσώπευσε τους Ρώσους αναρχικούς στο (αναρχοσυνδικαλιστικό) Συνέδριο του Βερολίνου. Στη Γερμανία εργάστηκε ως εργάτης για δύο χρόνια, ενώ συνέχισε να γράφει. Στα τέλη του 1923 βρέθηκε στη Γαλλία όπου, εκτός από διάφορα αναρχικά περιοδικά, ίδρυσε και ένα διεθνές βιβλιοπωλείο. Στο Παρίσι, όπου συνάντησε αρκετούς εξόριστους Ρώσους αναρχικούς, συμπεριλαμβανομένων των Νέστορα Μαχνό και άλλους, συμμετείχε σε όλες τις εσωτερικές συζητήσεις και διεργασίες του ελευθεριακού κινήματος. Ένθερμος και στενός φίλος των Luigi Fabbri και Camillo Berneri, έδωσε ζωή σε μια πληθώρα εκδοτικών πρωτοβουλιών, πεπεισμένος πάντα για την άμεση δράση. Απελάθηκε από τη Γαλλία, διέσχισε τον Ατλαντικό Ωκεανό και μετακόμισε στο Μοντεβίδεο της Ουρουγουάης όπου έμεινε μέχρι το 1933, όταν απελάθηκε στην Ιταλία ως «ανεπιθύμητος». Το 1935 καταδικάστηκε σε πέντε χρόνια εξορίας και κρατήθηκε στην Ponza, Colfiorito, Monteforte Irpino και Ventotene. Κατά τη διάρκεια της κράτησής του, ο γιος του ήταν μόλις 8 ετών. Πέθανε στις 10 Μαρτίου 1964 στην Ivrea. Μεγάλος αριθμός ντοκουμέντων από και για τον Ugo Fedeli βρίσκεται τώρα στο Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνικής Ιστορίας (International Institute of Social History) του Άμστερνταμ.

- Στις 10 Μάη 1860 γεννήθηκε στο Kronberg im Taunus της Γερμανίας, ο αναρχικός Karl Frielingsdorf, γνωστός επίσης ως Karl Stein ή και Charles Klein. Ράφτης το επάγγελμα. Μετανάστευσε στη Γαλλία και στις 24 Ιούλη 1892 συνελήφθη με πρόσχημα κάποια δραστηριότητά του στο Χρηματιστήριο του Παρισιού. Αργότερα συνελήφθη εκ νέου, μαζί με άλλους, ως δήθεν συμμετέχοντες σε μια "αναρχική τρομοκρατική συνωμοσία". Στις 27 Αυγούστου 1892 απελάθηκε και βρήκε καταφύγιο στο Βέλγιο. Το 1894 το όνομά του εμφανίζεται σε μια λίστα αναρχικών οι οποίοι βρίσκονται υπό τη μόνιμη παρακολούθηση της γαλλικής συνοριακής αστυνομίας. Η ημερομηνία του θανάτου του παραμένει άγνωστη.

- Στις 11 Μάη 1850, γεννήθηκε στο Λιβόρνο της Ιταλίας ο Pilade Baldassare Pietro Tocci, γνωστός επίσης και με διάφορα ψευδώνυμα όπως Paris Armandi, Armandi-Orestes, acratos και άλλα. Στις αρχές της δεκαετίας του 1870 έγινε μέλος του τοπικού παραρτήματος της μπακουινικής επιρροής οργάνωσης AIL (Associazione Internazionale dei Lavoratori - Διεθνής Σύνδεσμος Εργατών). Κατά τα μέσα της ίδιας δεκαετίας ήταν ένας από τους συντάκτες της εβδομαδιαίας σατιρικής και λογοτεχνικής εφημερίδας "Il Papà" (1876) καθώς και του διεθνιστικού περιοδικού "Il Lavoro" (1878). Το 1889 μετακόμισε στη La Spezia και το 1889 συμμετείχε σε ενέργειες κατά της αστυνομίας, με αποτέλεσμα να συλληφθεί τον Δεκέμβρη του 1890 και να καταδικαστεί από δικαστήριο της Τζένοα σε τρία χρόνια και δυο μήνες φυλάκιση και δύο χρόνια ειδικής παρακολούθησης για συνωμοσία. Το 1894 συμμετείχε σε διάφορες δραστηριότητες στην Καρράρα, με αποτέλεσμα να οδηγηθεί σε νέα δίκη όπου καταδικάστηκε σε πέντε χρόνια καταναγκαστικό κατ' οίκον περιορισμό. Ωστόσο, κατόρθωσε να διαφύγει στην Ελβετία, από όπου όμως μετά από λίγο απελάθηκε. Τα πρώτα χρόνια του 1900, συνεργάστηκε με το έντυπο "Il Libertario" και το 1911 συμμετείχε σε ένα περιφερειακό αναρχικό συνέδριο στη La Spezia.

Υπήρξε επίσης μέλος της Αναρχικής Ομάδας “Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης” στη Migliarina της Modena. Πέθανε στις 9 Δεκέμβρη 1916 στη La Spezia.

- Στη μνήμη της Giorgia Masi, που δολοφονήθηκε στη Ρώμη στις 12 Μάη 1977. Ήταν 18 χρόνων και δολοφονήθηκε στην Piazza Navona, όταν δέχθηκε μια σφαίρα στην πλάτη από αστυνομικούς που είχαν παρεισφρήσει σε μια διαδήλωση. Η διαδήλωση αυτή είχε γίνει για να γιορταστεί η τρίτη επέτειος από το Δημοψήφισμα για το Διαζύγιο στην Ιταλία. Οι έρευνες για το θάνατο της Giorgia Masi, τελείωσαν χωρίς κανένα αποτέλεσμα το 1979, επιβεβαιώνοντας τον κανόνα που λέει ότι η Ιταλία είναι μια χώρα που συγκροτήθηκε από τη μαφία των συμμοριών.

- MALVINA TAVARES

Του Edgar Rodrigues*

Το πλήρες της όνομα ήταν Julia Malvina Hailliot Tavares. Γεννήθηκε στο Encruzilhada do Sol του Ρίο Γκράντε της Βραζιλίας, στις 24 Νοέμβρη 1866. Υπήρξε από τους πρωτοπόρους της λαϊκής εκπαίδευσης στη Βραζιλία. Σπούδασε στο Πόρτο Αλέγκρε και το 1890 παντρεύτηκε τον Πορτογάλο, Jose Joaquim Tavares.

Μετά τη σχετική εκπαίδευση άρχισε να διδάσκει στην Encruzilhada το 1898, αλλά μετά από ένα χρόνο εγκαταστάθηκε στο Sao Gabriel da Estrela στην περιοχή Lajeado, που εκείνη την εποχή ήταν γνωστή με το όνομα Cruzeiro do Sul. Εκεί ίδρυσε ένα σχολείο όπου και πέρασε το υπόλοιπο της ζωής της. Το σχολείο της λειτουργούσε σε ένα μοντέρνο και απελευθερωτικό στυλ, ενσωματώνοντας πάρα πολλά στοιχεία από τη θεωρία και τις απόψεις του Ισπανού αναρχικού παιδαγωγού Francisco Ferrer.

Οι κόποι και οι προσπάθειές της είχαν καρπούς μιας και οι μαθητές της Nino Martins, Cecilio Vilar, Espertirina Martins και οι αδελφές της, έγιναν δραστήριοι αναρχικοί οργανωτές και αγωνιστές στο εργατικό κίνημα. Αυτή η γενιά των αγωνιστών διακατεχόταν από μεγάλο ενθουσιασμό για την Malvina, τη δασκάλα από την οποία έμαθαν τόσο πολλά και ενστερνίστηκαν τις ελευθεριακές τους ιδέες.

Η Malvina πέθανε στις 16 Οκτώβρη 1939. Υπάρχει ένας δρόμος με το όνομά της στο Πόρτο Αλέγκρε.

*Πηγή: www.anarkismo.net Αγγλική μετάφραση Paul Sharkey. Ελληνική μετάφραση: “Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης”.

- Ιρλανδοί αναρχικοί στη Βόρεια Αμερική

Terry Carlin. Αναρχικός που ζούσε στις ΗΠΑ. Το πραγματικό του όνομα ήταν Terence O'Carolan και έζησε από το 1855 έως το 1934. Συντασσόταν με τις απόψεις του Αμερικάνου ατομικιστή αναρχικού και εκδότη του περιοδικού “Liberty”, Benjamin Tucker, στο Σικάγο. Αργότερα, όταν ζούσε στη Νέα Υόρκη, έγινε φίλος με τον θεατρικό συγγραφέα και Νομπελίστα Eugene O'Neill. Στο “Liberty” έγραψε για τον Ίψεν, ενώ συνεργάστηκε και με το έντυπο του Τσέχου αναρχικού Hippolyte Havel “Revolt”. Ο Havel ζούσε τότε στο Greenwich Village της Νέας Υόρκης. Εξάλλου, η αγαπημένη του Terry, Marie, ήταν το κεντρικό πρόσωπο στο έργο του Hutchins Hargood “An Anarchist Woman” (New York: Duffield, 1909). Ο Hargood ήταν δημοσιογράφος, συγγραφέας και ατομικιστής αναρχικός.

Jay Fox. Αναρχικός και συνδικαλιστής που έζησε από το 1870 έως το 1961. Έμεινε πρώτα στο Σικάγο και αργότερα στο Home Colony, κομμούνια που λειτουργούσε με βάση ένα κοινοτικό ουτοπικό μοντέλο. Εκεί εξέδωσε την εφημερίδα “The Agitator” (1910 - 1912). Το 1905 συμμετείχε στο ιδρυτικό συνέδριο των IWW. Ήταν τακτικός συνεργάτης των αναρχικών εκδόσεων “Free Society”, “Mother Earth” και άλλων.

Jack Kerrigan. Αναρχικός και μια από τις πιο σπουδαίες φυσιογνωμίες του επαναστατικού συνδικαλισμού στο Κεμπέκ. Στα τέλη του 19ου αιώνα ήταν μέλος των Ιπποτών Της Εργασίας (Knights of Labor) και του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (Socialist Labor Party). Συμμετείχε στο ιδρυτικό συνέδριο των IWW το 1905 στο οποίο αντιπροσώπευσε τρία διαφορετικά συνδικάτα από το Μόντρεαλ.

Την ίδια εποχή δραστηριοποιήθηκε στην Ομάδα Αλληλοβοήθεια (Mutual Aid Group), οργάνωση τα περισσότερα μέλη της οποίας ήταν Εβραίοι και οργάνωσε την πρώτη Εργατική Πρωτομαγιά στο Μόντρεαλ το 1906. Όταν η IWW εξαφανίστηκε στο Μόντρεαλ, ο Kerrigan και άλλοι στελέχωσαν την One Big Union (OBU) το 1919. Αυτή την εποχή ο Kerrigan ήταν αντιπρόσωπος ενός συνδικάτου στο International Association of Machinists.

*Στοιχεία προήλθαν κυρίως από το έργο του Paul Avrich, *Anarchists Voices*, Princeton University Press, 1995. Επιμέλεια: "Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης".

- Germinal de Sousa

Στις 22 Μάη 1909, γεννήθηκε στο Bonfim της Πορτογαλίας, ο αναρχικός Germinal de Sousa, γιος του επίσης ονομαστού αναρχικού Manuel Joaquim De Sousa. Σε νεαρή ηλικία, ο Germinal ήταν βασικό στέλεχος της αναρχικής ομάδας Bien Être et Liberté στην Τουλούζη στη Γαλλία. Το 1928 εγκαταστάθηκε στη Μαδρίτη και κατόπιν στη Βαρκελώνη, όπου έγινε μέλος μιας από τις πολλές αναρχικές ομάδες της πόλης, της Ομάδας Αναρχική Αλληλεγγύη. Το 1931 και ενώ είχε επιστρέψει στην Πορτογαλία, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην οργάνωση της Περιφερειακής Αναρχικής Ομοσπονδίας της Πορτογαλίας (Federação Anarquista da Região Portuguesa - FARP). Το 1932 εγκαταστάθηκε ξανά στην Ισπανία και τον Σεπτέμβρη του 1936 εντάχθηκε στη Φάλαγγα "Γη και Ελευθερία" (Columna Tierra Y Libertad) και συμμετείχε σε μάχες κατά των φασιστών. Το 1942 τον βρίσκουμε κρατούμενο στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Vernet d ' Ariège. Πέθανε το 1968 στη Λισαβόνα από εγκεφαλική θρόμβωση.

- Egisto Gori

Στις 23 Μάη 1893 γεννήθηκε στην Πιστόια της Ιταλίας, ο Egisto Gori, ο οποίος έγινε γνωστός και με το όνομα Minos. Σε ηλικία 15 χρόνων άρχισε να συμμετέχει στο αναρχικό κίνημα. Το 1914 συνελήφθη για αντιμιλιταριστική προπαγάνδα. Στις 31 Ιούλη 1932, οι φασίστες σκότωσαν τον αδελφό του Fabio, μάλλον από λάθος γιατί ο στόχος τους ήταν αυτός ο ίδιος. Τον Ιούλη του 1943 μπήκε στην παρανομία και στις 8 Σεπτέμβρη, με άλλους αναρχικούς σχημάτισαν μια αντιστασιακή οργάνωση, η οποία μετά τον πόλεμο συνδέθηκε με την FAI. Πέθανε στην Πιστόια στις 21 Μάη 1965.

- Zo d ' Axa

Στις 24 Μάη 1864, γεννήθηκε στο Παρίσι ο αναρχικός Alphonse Gallaud de la Pérouse, που έμελλε να γίνει γνωστός με το όνομα Zo d ' Axa. Αντιμιλιταριστής, ένας από τους περισσότερους σπουδαίους Γάλλους αναρχικούς κατά τις αρχές του 20ού αιώνα. Αποδεχόμενος τις ιδέες του αναρχοατομικιστή Max Stirner, θεωρούσε τη χρήση της βίας εκ μέρους τμημάτων των αναρχικών ως έργο τέχνης. Επίσης, ο D ' Axa παραμένει, χωρίς αμφιβολία, ένας από τους πλέον διαχυτικούς θεωρητικούς ενάντια στην εργασία και την ηθική που την περιβάλλει. Ιδρυτής δύο μνημειωδών εκδόσεων, το "Endehors" (με το οποίο συνεργάστηκαν οι Louise Michel, Sébastien Faure και άλλοι) και το "Candidat of la Feuille", μια ανατρεπτική, αντιεκλογική έκδοση. Μέσω αυτής της έκδοσης, ο d ' Axa δήλωσε τις προτιμήσεις του για ένα νυποψήφιο στις εκλογές: έναν λευκό γάιδαρο με το όνομα "Null", τον οποίο κάλεσε τους ψηφοφόρους να τον τιμήσουν με την ψήφο τους, ψηφίζοντας, ταυτόχρονα, άκυρο ("âne nul"). Η διαδικασία αυτή οδήγησε αργότερα σε μια θριαμβευτική πορεία από τη Μονμάρτη στο Boulevard Saint-Michel, την ημέρα των εκλογών, με γέλια και αστεία. Ωστόσο, η άφιξη της αστυνομίας έδωσε ένα τέλος στην όλη φάση. Ο Zo D ' Axa αυτοκτόνησε στις 30 Αυγούστου 1930 στη Μασσαλία.

- Aurora Novoa Lozano - Ενεργή στο αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα

Ράφτρα από το Σάντος της Βραζιλίας, αρκετά ενεργή στο αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα, όπως και κατά το κάλεσμα σε απεργία για την εργάσιμη ημέρα των 8 ωρών, που είχε τις απαρχές του στην αποβάθρα του Σάντος την περίοδο 1920-1921, μια απεργία στην οποία η ίδια με την αδελφή της Luzia και την Maria Rodrigues έπαιξαν σημαντικό ρόλο.

Αξιοποιώντας το γεγονός ότι εκείνη την εποχή οι γυναίκες απολάμβαναν έναν κάποιο σεβασμό από την αστυνομία, χρησιμοποίησε το σπίτι και εργαστήριο της ως τόπο συνάντησης για τους απεργούς και ως χώρο όπου οι πάντες μπορούσαν να προμηθευτούν προπαγανδιστικό υλικό για διανομή καιμανιφέστα που απευθύνονταν στην εργατική τάξη του Σάντος και, γενικότερα, του πληθυσμού. Πολλοί άνθρωποι προσέφεραν προστασία, υποστήριξη και αλληλεγγύη στους απεργούς, ενώ οι ιδιοκτήτες εστιατορίων (που ήταν σχεδόν όλοι Ισπανοί) τους έδιναν φαγητό δωρεάν.

Εναντίον αυτής της μεγάλης απεργίας το κράτος έστειλε το Πολεμικό Ναυτικό που αναπτύχθηκε στο λιμάνι του Σάντος, ενώ η Aurora Nonoa Lozano έγινε ο άμεσος ταχυδρόμος και μεταφορέας των απεργών. Σημειώσεις, μηνύματα, μανιφέστα, ακόμα και "βόμβες" πέρασαν από τα δικά της χέρια.

Ωστόσο, η δραστηριότητά της δεν περιοριζόταν στην παροχή βοήθειας στους απεργούς και τη συμμετοχή στην ταξική πάλη. Ήταν επίσης μέλος της Ομάδας Κοινωνικού Δράματος, μιας θεατρικής ομάδας που συγκροτήθηκε από συνδικάτα και είχε ως έδρα της ένα οίκημα στην Avenida (Λεωφόρο) Ana Costa, στη διασταύρωση με την Avenida Rangel Pestana. Εκεί η ίδια διακρίθηκε ως ερασιτέχνης ηθοποιός αλλά με εξαιρετικό ταλέντο.

*Οι πληροφορίες είναι του Edgar Rodrigues, από το έργο του Os Companheiros, Vol. 1 (Rio de Janeiro, 1994). Μετάφραση: Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης.

- Isaac Puente

Στις 3 Ιούνη 1896 γεννήθηκε στο Abanto-Zierbena της Ισπανίας, ο Isaac Puente Amestoy, βασκιικής καταγωγής (γνωστός στα ελληνικά ως Ισαάκ Πουέντε), αναρχικός γιατρός και διανοούμενος. Αναρχοκομμουνιστής, οργανώθηκε στην CNT. Κείμενα και συνργασίες του υπάρχουν σε πάμπολλα αναρχικά περιοδικά, εφημερίδες και άλλες εκδόσεις (Acción, CNT, Crisol, Despertad, Estudios, Ética, Iniciales, Inquietudes, Liberación, La Medicina Ibérica, Nervio, Orto, El Pájaro Azul, La Revista Blanca, Revista Única, El Sembrador, Solidaridad Humana, Solidaridad Obrera, Solidaridad, Suplemento de La Protesta, Suplemento de Tierra y Libertad, Tiempos Nuevos, Tierra y Libertad και άλλα). Έγραφε τα έργα: Embriología. Divulgación (1927), Higiene individual o privada (1930), Pueblo, el gobierno es tu enemigo (1931), Los microbios y la infección (1931), Apuntes sobre el comunismo libertario (1932), La sociedad del porvenir (1932), Los mártires de la CNT (1932), El comunismo libertario. Sus posibilidades de realización en España (1933), La sociedad del porvenir. El comunismo Anárquico (1933), Independencia económica, libertad y soberanía individual (1935), El ocultismo científico del aborto (1935), Ventajas e inconvenientes de los procedimientos anticoncepcionales (1936), La fiebre (1936), Métodos anticoncepcionales, Menstruación, su significación e higiene, La higiene, la salud y los microbios, Consejos prácticos para evitar el contagio de las enfermedades venéreas και άλλα. Πέθανε την 1η Σεπτέμβρη 1936.

- Στις 26 Ιούνη 1914, γεννήθηκε στο Σετουμπάλ της Πορτογαλίας, η αναρχική Luísa do Carmo, κόρη του αναρχικού Francisco Rodrigues Franco. Νοσοκόμα στο επάγγελμα. Συνδέθηκε με τον επίσης αναρχικό και νοσοκόμο Raúl Elias Adão. Ο αναρχισμός, τουλάχιστον μέχρι τη δεκαετία του 1940 ήταν η πλέον προτιμητέα πολιτική ιδεολογία ανάμεσα στην εργατική τάξη της Πορτογαλίας, και αυτό οφείλεται στην όλη δουλειά, ιδεολογική και πρακτική, των ανδρών και γυναικών του κινήματός μας, οι οποίοι/ες δεν επιζήτησαν τίποτα για τον εαυτό τους ως αντάλλαγμα. Αντίθετα, εισέπραξαν ποινικοποίηση, φυλακίσεις, βασανιστήρια, εξορία, απελάσεις, φτώχεια και θάνατο, μια ολόκληρη ιστορία η οποία δεν έχει έρθει ακόμα πλήρως στο φως σε όλη την έκτασή της. Και είναι αυτό το πάθος που εξακολουθεί να θερμαίνει και σήμερα πολλούς και πολλές συντρόφους και συντρόφισσες του σήμερα. Η Luísa Adão πέθανε στις 8 Φλεβάρη 1999.

- Η Γκαλίνα Κουζμένκο (Galina Kuzmenko) (1894-1978) είναι περισσότερο γνωστή στην ιστορία ως η συντρόφισσα του Νέστορα Μαχνό, αλλά υπήρξε σημαντική προσωπικότητα του κινήματος από μόνη της. Καθηγήτρια στο επάγγελμα, είχε "καταλάβει" σημαντικές θέσεις στη μαχνοβίτικη «δημοκρατία», συμπεριλαμβανομένων της προέδρου της ένωσης δασκάλων, ενώ ήταν γνωστός ως μια φλογερή υπέρμαχος των δικαιωμάτων των γυναικών. Η μακρά ζωή της ήταν γεμάτη τραγωδίες και στο άρθρο που δημοσιεύεται εδώ <https://www.katesharpleylibrary.net/1jwttz> περιγράφεται ένα

ιδιαίτερα οδυνηρό επεισόδιο, ο θάνατος του πατέρα της, ενός παλιού αντιδραστικού της σχολικής κοινότητας που έπρεπε να πληρώσει το τίμημα του ότι είχε μια κόρη η οποία έγινε επαναστάτρια.

- Στις 28 Ιούνη 1853 γεννήθηκε στο Laval της Γαλλίας, ο αναρχικός Fernand Alphonse Biais. Κέρδιζε τα προς το ζην ως ξυλουργός. Στις 19 Φλεβάρη 1894, στο πλαίσιο της κύματος κατά του ελευθεριακού κινήματος, έγινε έρευνα στο σπίτι του. Συνελήφθη, κρατήθηκε και καταγράφηκε ως αναρχικός. Στις αρχές του 1900 θεωρείτο εξαφανισμένος αλλά ίσως περιόδευε σε διάφορα μέρη. Η χρονολογία του θανάτου του παραμένει άγνωστη.

- Στις 30 Ιούνη 1944 κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος της αναρχικής εφημερίδας "La Rivoluzione Libertaria" ("Η Ελευθεριακή Επανάσταση") στη Νάπολι της Ιταλίας. Ήταν το όργανο των ελευθεριακών ομάδων της Νότιας Ιταλίας. Στην προμετωπίδα της εφημερίδας αναγραφόταν ως τόπος έκδοσης το Μπάρι, μιας και η εφημερίδα συνάντησε αρκετά προβλήματα με τις αρχές που δεν έδιναν άδεια έκδοσης και κυκλοφορίας. Ήταν, μάλλον, η πρώτη αναρχική έκδοση με τη λήξη του πολέμου και την απελευθέρωση και στόχευε στο να γίνει ένας από τους πυλώνες της ανοικοδόμησης του ιταλικού αναρχικού κινήματος. Μέχρι τις 16 Νοέμβρη του 1944, εκδόθηκαν επτά τεύχη.

- Στις 5 Ιούλη 1861, γεννήθηκε στην Igualada της Καταλωνίας, ο Catalonia, ο αναρχικός Josep Aleix Joan Molas Duran, γνωστός και ως Burleta, κυρίως από την εφεσή του στα αστεία. Το 1885 εγκαταστάθηκε στη Βαρκελώνη και συμμετείχε στους ελευθεριακούς κύκλους. Μια ημέρα μετά την επίθεση ενάντια στον στρατηγό Arsene Martinez, συνελήφθη ως σημαντικός και αδιάλλακτος αναρχικός. Απελευθερώθηκε, αλλά συνελήφθη ξανά στις 3 Ιούλη 1895, μετά από μια επίθεση στην θρησκευτική παρέλαση Corpus Christi στη Βαρκελώνη και κρατήθηκε μαζί με αρκετούς άλλους αγωνιστές. Φυλακίστηκε χωρίς δίκη στις περιβόητες φυλακές στο κάστρο Montjuïc. Εκεί βασανίστηκε. Το διάστημα 11-15 Δεκέμβρη 1896, συνήλθε το πολεμικό συμβούλιο κεκλεισμένων των θυρών και αποφάσισε την καταδίκη του σε θάνατο μαζί με άλλους πέντε αναρχικούς. Στις 28 Απρίλη 1897 η καταδίκη επικυρώθηκε από τη Μαδρίτη. Στις 3 Μάη 1897, άρχισε να τραγουδά αναρχικούς ύμνους. Την επόμενη μερα, 4 Μάη, πριν τουφεκιστεί φώναξε "Ζήτω η Κοινωνική Επανάσταση". Τάφηκε σε κοινό τάφο.

- Την 1η Ιούλη 1915 γεννήθηκε στη Βαρκελώνη η αναρχική Maria de la Concepció Martí Fuster, γνωστή ως Ada Martí. Συγγραφέας. Αγωνίστρια των Mujeres Libres. Τραυματίστηκε τον Οκτώβριο του 1934 στην υπεράσπιση του Κάντιθ. Οι συναντήσεις FAI-CNT πραγματοποιούνταν στο σπίτι της, οργανωμένες από τον González Pacheco, ιδρυτή του Teatro del Pueblo (Θέτρο του Λαού) και με τη συχνή παρουσία των Simon Radowitzki και Antonio Casanova (από τους ιδρυτές της αναρχοσυνδικαλιστικής FORA της Αργεντινής). Το 1937 ιδρύθηκε στην Βαλένθια η Ιβηρική Επαναστατική Ομοσπονδία Φοιτητών και κυκλοφόρησε το περιοδικό "Fuoco" ("Φωτιά") με τη διεύθυνση της Ada. Κατά τον εμφύλιο πόλεμο έγραψε πολλά άρθρα, ειδικά για το ρόλο των γυναικών στην επανάσταση, που δημοσιεύτηκαν σε σχεδόν όλες τις αναρχικές εφημερίδες. Η Ada πέθανε την 1η Δεκέμβρη 1960 μετά από υπερβολική δόση υπνωτικών χαπιών.

Η Marie Korn (Goldsmith) συνεισέφερε συχνά στην αναρχοσυνδικαλιστική εφημερίδα «Golos Truda» («Η Φωνή της Εργασίας»), που ήταν το εκφραστικό όργανο των Συνδικάτων Ρώσων Εργαζομένων των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά, που κυκλοφορούσε στη Νέα Υόρκη από το 1911 έως το 1917. Στο άρθρο το οποίο αναπαράγεται εδώ <https://www.katesharpleylibrary.net/xsj5n4> και που γράφτηκε το καλοκαίρι του 1915, με πολεμικό της ύφος, η Marie Korn βγάζει στην επιφάνεια την υποκρισία του Μαρξ και του Ένγκελς κατά την εποχή του Γαλλο-Πρωσικού πολέμου (1870) και αντλεί τα κατάλληλα συμπεράσματα για την τότε τρέχουσα σύγκρουση (τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο). Παρά το ότι δημοσίευσαν το άρθρο της αυτό, οι συντάκτες της "Golos Truda" πρόσθεσαν μια σημείωση αποκήρυξης στην οποία ασκούν κροτική στην Goldsmith ότι κινείται πολύ κοντά στους "σοσιαλπατριώτες" της αριστεράς στη Γαλλία, αντί να ακολουθεί τον επαναστατικό διεθνισμό του Bakunin, με την έμφαση που δίνει στην αρχική νίκη σε βάφρος του εσωτερικού εχθρού (της μπουρζουαζίας) πριν αντιμετωπίσει τον εξωτερικό εχθρό (γερμανικός ιμπεριαλισμός).

- Στις 11 Ιούλη 1891, κυκλοφόρησε στο Commercy της Γαλλίας, το πρώτο τεύχος της δεκαπενθήμερης αναρχικής εφημερίδας "L'Independant" με προμετωπίδα "Από τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του". Τρία τεύχη κυκλοφόρησαν συνολικά με το τελευταίο στις 22 Αυγούστου 1891.

- Στις 8 Σεπτεμβρίου 1893, γεννήθηκε στη Viña del Mar, στη Χιλή, η αναρχική Maria Teresa wilms montt de Las Mercedes. Συγγραφέας και ποιήτρια. Πρωτοπόρα αναρχοφεμινίστρια. Μεγάλωσε και έμαθε γράμματα σε αριστοκρατικό περιβάλλον, με κοινωνικοπολιτιστικά και θρησκευτικά ταμπού. Όμορφη, έξυπνη, από νωρίς επιρρεπής στην ανάγνωση, επαναστάτρια, με ήσυχο χαρακτήρα, προετοιμασμένη να ακολουθήσει μια μορφή κουλτούρας που σύντομα θα την κάνει να απομονωθεί σε έναν "άλλο" κόσμο όπου το παραμύθι της διαφυγής θα την κάνει μια γυναίκα χωρίς χρόνο, αγνοώντας εν μέρει τη διεισδυτική της θηλυκότητα και τα ισχυρά και μοναδικά της χαρίσματα. Στα δεκαεπτά της, η Τερέζα παντρεύτηκε, ενάντια στη βούληση των γονιών της, τον πλούσιο τυχοδιώκτη Gustavo Balmaceda, έναν παθιασμένο και ταυτόχρονα βάνουσο άνθρωπο. Μετακόμισε με τον σύζυγό της στο Iquique, όπου άρχισε να παρακολουθεί, σε ανοιχτή αντίθεση με αυτόν, τα αναρχικά κινήματα καθώς και το κίνημα για το δικαίωμα ψήφου των γυναικών. Η ένταση μεταξύ των δύο χειροτέρευε ολοένα, μέχρι την επιστροφή του Gustavo από την πρωτεύουσα, όπου ανακάλυψε την ερωτική αλληλογραφία μεταξύ της συζύγου του και ενός ξαδέλφου του. Απομόνωσαν τότε την Τερέζα απομονώθηκε σε ένα μοναστήρι στο Σαντιάγο και την χώρισαν από τις κόρες της. Σε ένα μοναχικό κελί, γράφει εμπρηστικές επιστολές στη μητέρα του Gustavo και προσπαθώντας να αυτοκτονήσει καταπίνοντας μορφίνη. Τον Ιούνιο του 1916, ο Χιλιανός ποιητής Vicente García Huidobro κατάφερε να την πάρει από το μοναστήρι και να εγκατασταθούν στο Μπουένος Άιρες. Στην Αργεντινή, η Teresa εκτυπώνει την πρώτη της ποιητική συλλογή και, τον ίδιο χρόνο, δημοσιεύει το "Los Tres Cantos". Έχει πολλούς μύστες και ο ένας από αυτούς, ο Horacio Ramos, αυτοκτονεί μπροστά της. Η Τερέζα του αφιερώνει κάποια ποιήματα και λίγο μετά γράφει το "En la calmud del mármol". Από τότε ξεκινά ένα είδος ανήσυχου νομαδικού ταξιδιού, πηγαίνοντας πρώτα στη Νέα Υόρκη, μετά στη Μαδρίτη, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, ξανά στην Ισπανία, για λίγο στην Αργεντινή μέχρι την επιστροφή της στο Παρίσι. Πέθανε στο Παρίσι στις 24 Δεκεμβρίου 1921.

- Στις 18 Ιούλη 1881, γεννήθηκε στο Saint-Étienne της Γαλλίας, ο αναρχικός Jules Sellenet, καλύτερα γνωστός ως Francis Boudoux. Ως επαγγελματίας σιδηρουργός και γραμματέας του συνδικάτου Longwy, ήταν ένας από τους οργανωτές και εμπυχωτές της μεγάλης απεργίας του Αυγούστου του 1905. Ήταν επίσης μέλος του Διεθνούς Αντιμιλιταριστικού Συνδέσμου και τον Νοέμβρη του 1905 συνελήφθη και κρατήθηκε ως λιποτάκτης. Ωστόσο, επανέκτησε την ελευθερία του αλλά οδηγείτο κάθε τόσο και λιγάκι στα δικαστήρια για εργασιακές διαφορές και δράση. Στις 11 Γενάρη 1925 στο Grange-aux-Belles του Παρισιού έγινε ένας καυγάς μεταξύ αναρχοσυνδικαλιστών και κομμουνιστών, όπου ο Jules Sellenet τραυματίστηκε, ενώ δύο αναρχικοί υπέκυψαν στα τραύματά τους λίγο μετά. Το 1936 πήγε στην Ισπανία και πολέμησε ενταγμένος στη Φάλαγγα Ντουρρούτι. Πέθανε στις 17 Μάρτη 1941 στο Argenteuil της Γαλλίας.

- Στις 25 Ιουλίου 1908 γεννήθηκε στη Ρώμη η αναρχική Luce Fabbri, κόρη του Ιταλού θεωρητικού αναρχικού Luigi Fabbri. Συγγραφέας και ποιήτρια. Αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο της Μπολόνια με μια διατριβή για τον Ελυζέ Ρεκλύ (Elisée Reclus) και λίγο αργότερα εγκατέλειψε κρυφά την Ιταλία για να βρει τον πατέρα της στη Γαλλία, όπου ήταν εξόριστος ως αντιφασίστας. Το 1929 εγκαταστάθηκε με τους γονείς της στην Ουρουγουάη, όπου πέρασε το υπόλοιπο της ζωής της. Για περισσότερο από σαράντα χρόνια ήταν καθηγήτρια Ιταλικής Λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο του Μοντεβιδέο. Σε ηλικία 24 χρόνων δημοσίευσε έναν τόμο ποιημάτων, τραγουδιών της αναμονής και στη συνέχεια πολυάριθμα πολιτικά βιβλία, όπως: "Αναρχικοί και Ισπανική Επανάσταση" (1938), "Ελευθερία στις επαναστατικές κρίσεις" (1947), "Ο δρόμος" (1952), "Υπό ολοκληρωτική απειλή. Δημοκρατία Φιλελευθερισμός Σοσιαλισμός Αναρχισμός" (1955), "Τα σημερινά προβλήματα" (1958), "Ενας συγκεκριμένος δρόμος προς την ουτοπία. Αναρχικό δρομολόγιο της ύστερης χιλιετίας" (1998), "Μεταξύ ισπανικών έργων: Camisas Negras" (Μπουένος Άιρες, 1935), "El totalitarism entre las dos guerras" (Rosario, 1948), "La Libertad entre la Historia y la utopia" (Ροζάριο, 1962), "Ο φασισμός. Ορισμός και ιστορία" (Montevideo, 1963), "El Anarquismo: Mas de la la democracy" (Μπουένος Άιρες, 1983) και άλλα. Το 1996 εξέδωσε το έργο "Luigi Fabbri, ιστορία ενός ελεύθερου ανθρώπου" από τον αναρχικό εκδοτικό οίκο Franco Serantini στην Πίζα. Πέθανε στις 19 Αυγούστου 2000 στο Μοντεβιδέο.

- Στις 31 Ιούλη 1865 γεννήθηκε στην Πάρμα της Ιταλίας η Adalgisa Fochi. Συγγραφέας, φεμινίστρια και δασκάλα. Κατά τη διάρκεια διακοπών στην Valtellina γνώρισε τον Stefano Berneri και μετά την ένωσή τους, τον Μάη του 1897 έφεραν στον κόσμο τον Camillo Berneri, μελλοντικό αναρχικό, συγγραφέα και διανοούμενο. Εξαιτίας της εργασίας της ως δασκάλας, η Adalgisa ήταν αναγκασμένη να αλλάζει τόπο διαμονής, Μιλάνο, Παλέρμο, Ρέτζιο Εμίλια, Αρέτσο κλπ. Το 1912, οργάνωσε ένα συνέδριο στη Λαϊκή Βιβλιοθήκη του Ρέτζιο Εμίλια με θέμα "Η κληρονομιά σε σχέση με γονεϊκή υπευθυνότητα" καθώς και ένα άλλο το 1914 με παρεμφερές θέμα. Η ίδια έγραψε και δημοσίευσε αρκετά άρθρα και δοκίμια με

αντικείμενο τα εγκαταλειμμένα παιδιά, όπως το δοκίμια με τίτλο “Τα παιδιά του κανενός”, “Δυστυχισμένα παιδιά” και “Σώσε το παιδί”. Το 1927 δημοσίευσε ένα θεατρικό έργο με τίτλο “Uno stratagemma da affamate”. Διαπνεόταν από μια δυνατή πολιτιστική κατάρτιση που οδήγησε στην υιοθέτηση πολιτικής σκέψης ιδιαίτερα στον αναρχισμό και το φεμινισμό. Κατά τη φασιστική περίοδο, επειδή αρνήθηκε να δηλώσει πίστη στον βασιλιά και το νέο καθεστώς, έπρεπε να εγκαταλείψει την εργασία της ως δασκάλα, αλλά και τη χώρα. Συνδέθηκε με τον γιο της, Camillo, ο οποίος βρισκόταν ήδη στη Γαλλία και έγινε μαζί με την αναρχική Giouanna Caleffi, από τις πιο γνωστές προσωπικότητες στον γενικότερο αντιφασιστικό χώρο, αλλά και εξαιτίας του γιου της. Παρέμεινε στο Παρίσι ακόμα και μετά τη δολοφονία του Camillo από τους σταλινικούς στην Ισπανία το 1937. Στη γαλλική πρωτεύουσα τη βρήκε και το ξέσπασμα του Πολέμου. Επεστρεψε στην Ιταλία και στο Ρέτζιο Εμίλια αμέσως μετά τη λήξη του πολέμου όπου και πέθανε στις 16 Αυγούστου 1957. Στον τάφο της υπάρχει η επιγραφή “Μητέρα του Camillo”. (Στη φωτογραφία η Adalgisa Fochi με τον Stefano Berneri και τον μικρό Camillo το 1902).

- Ο Manuel González Prada, αναρχικός, πέθανε πριν από 100 χρόνια στο Περού, άφησε ένα αξιοσημείωτο έργο:

“Τίποτα δεν διεγείρει ή διαστρεβλώνει τόσο όσο η άσκηση εξουσίας, όσο στιγμιαία και περιορισμένη κι αν είναι”.

“Οι πολιτικές αρχές, ποτέ δεν υποστηρίζουν τους αδύναμους και τους φτωχούς, σχεδόν πάντα βοηθούν τους πλούσιους και τους ισχυρούς”.

“Όλες οι γενιές προσπαθούν να ανακαλύψουν το μυστικό της ζωής, όλοι επαναλαμβάνουν την ίδια ερώτηση · αλλά η φύση αποκρίνεται σε κάθε άνθρωπο με διαφορετικά λόγια και διατηρεί για πάντα το μυστήριό του”».

“Σε αυτό το έργο ανασυγκρότησης και εκδίκησης, δεν υπολογίζουμε τους ανθρώπους του παρελθόντος: οι παλιοί και σκληροκοφωμένοι κορμοί έχουν ήδη παράγει τα λουλούδια τους με θαυμάσιο άρωμα και τους καρπούς τους με πικρή γεύση. Φέρτε νέα δέντρα να δώσουν νέα λουλούδια και νέους καρπούς. Οι παλιοί στον τάφο, οι νέοι στη δουλειά”.

“Πρέπει να θεραπευθείτε και να εκπαιδευθείτε για να απαλλαγείτε από δύο εξίσου αποτρόπαιες πληγές: τη συνήθεια της υπακοής και την επιθυμία του να υπηρετείς. Με σκλάβες ή τυραννικές ψυχές, φτάνετε μόνο στη δουλειά ή την τυραννία”.

- Ζήτω οι «Ελεύθερες Γυναίκες»!

Η Καταλανή αναρχική φεμινίστρια, δασκάλα και δικηγόρος, Mercedes Comaposada Guillén γεννήθηκε στις 14 Αυγούστου 1901.

Ήταν συνιδρύτρια της ομάδας «Mujeres Libres» («Ελεύθερες Γυναίκες» - αναρχικής οργάνωσης στην Ισπανία που στόχευε στην απελευθέρωση των γυναικών της εργατικής τάξης) και αρχισυντάκτρια της ομώνυμης εφημερίδας «Mujeres Libres». Η δράση της οργάνωσης βασίστηκε στην αρχή του «διπλού αγώνα»: απελευθέρωση των γυναικών και κοινωνική επανάσταση, υποστηρίζοντας ότι οι δύο στόχοι ήταν εξίσου σημαντικοί και έπρεπε να επιδιωχθούν παράλληλα:

«Η άμεση δράση σήμαινε ότι ο στόχος οποιασδήποτε και όλων αυτών των δραστηριοτήτων ήταν να παρέχει στους ανθρώπους τη δυνατότητα να έρχονται σε επαφή με τις δικές τους δυνάμεις και ικανότητες, να αναλαμβάνουν τη δικαιοδοσία του εαυτού και της ζωής τους. Η δράση αυτή έπρεπε να διακρίνεται από την πιο συμβατική πολιτική δραστηριότητα, ακόμη και σε ένα δημοκρατικό σύστημα. Αντί να επιχειρήσουν να επιφέρουν αλλαγές συγκροτώντας ομάδες που απλώς πιέζουν τους πολιτικούς, οι αναρχικοί επέμεναν ότι πρέπει να μαθαίνουμε να σκεφτόμαστε και να ενεργούμε για τον εαυτό μας με τη συμμετοχή μας σε οργανώσεις στις οποίες η εμπειρία, η αντίληψη και η δράση μας μπορούν να καθοδηγήσουν και να επιφέρουν την αλλαγή».

Η γνώση δεν προηγείται της εμπειρίας, απορρέει από αυτήν: «Ξεκινάμε αποφασίζοντας να εργαστούμε και με τη δουλειά μαθαίνουμε ... Θα μάθουμε πώς να ζούμε μέσα στον ελευθεριακό κομμουνισμό ζώντας σε αυτόν».

Οι άνθρωποι μαθαίνουν να είναι ελεύθεροι μόνο με την άσκηση της ελευθερίας: «Δεν πρόκειται να βρεθούμε ... με έτοιμους ανθρώπους για το μέλλον ... Χωρίς τη συνεχόμενη εξάσκηση των ικανοτήτων τους, δεν θα υπάρξουν ελεύθεροι άνθρωποι ... Η εξωτερική επανάσταση και η εσωτερική επανάσταση προϋποθέτουν η μία την άλλη και πρέπει να είναι ταυτόχρονες για να είναι επιτυχείς».

- Στις 7 Αυγούστου 1900, κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος της Μεξικάνικης αναρχικής εφημερίδας “Regeneracion” (“Αναγέννηση”), η οποία ιδρύθηκε από τον Ricardo Flores Magon. Ο Magon έπαιξε σημαντικό ρόλο στην Μεξικάνικη Επανάσταση και μια βιογραφία του στα αγγλικά μπορεί να βρεθεί εδώ: <https://libcom.org/history/magon-ricardo-flores-1873-1922>. Τον Ιούλιο του 1906 και ενώ ο Μαγκόν είχε γίνει αναρχοκομμουνιστής, κυκλοφόρησε το πρόγραμμα του Φιλελεύθερου Κόμματος. Ο Μαγκόν ήταν αυτός που έδωσε το σύνθημα για την έναρξη των απεργιών της Κανέτα το 1906, του Ρίο Μπλάνκο το 1907 και της ανταρσίας του 1908, γεγονότων που οδήγησαν στην εξέγερση της 10 Νοεμβρίου 1910 και την πτώση του κυβερνήτη Ντιάζ. Το 1909, ο Μαγκόν αποπειράθηκε να οργανώσει άλλη μια εξέγερση, με το γενικό σύνθημα «Γη και Ελευθερία». Το 1914 προσπάθησε να ιδρύσει τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Κάτω Καλιφόρνιας, αλλά συνελήφθη και στάλθηκε στις φυλακές. Με τις ιδέες του επηρέασε τον Αιμιλιάνο Ζαπάτα. Πέθανε στην απομόνωση των φυλακών Λεβενουόρθ των ΗΠΑ στις 21 Φεβρουαρίου 1922.